

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

258. An Clerici regulares, vulgò dicti Theatini gaudeant privilegiis
concessis aliis religionibus? Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. res. 91.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

R E S O L. CCXVIII.

An Clerici Regulares, vulgo dicti Theatini gaudeant privilegiis concessis aliis Religiosis? Exp. 10. tract. 16. Misc. 6. Rel. 91.

§. 1. R Espondeo affirmativè ex privilegiis nobis concessis à Gregor. XIV. die 5. Aprilis, & die 18. Junij anno 1592. quæ referuntur à Peregrino in introductione ad compendium privilegiorum, quorum authographum extat in Archivo nostræ domus S. Sylvestri, & in specie gaudent privilegiis Societatis Iesu concessis ex Bulla Pauli IV. die 7. Octobris anno 1555. Pontificatus sui anno primo, vt etiam notavit Barbosa in *Apost. dec. Coll. 166. n. 4.* in quibus aliqua de nostra Religione asserit, quæ sustineri non posse ex inserta epistola nostri Patris Andreæ Sottana ad præsentem D. Urbanum Pulverinum apparebit: dabunt igitur viri amicissimi manes mihi veniam vt illam per extensum apponam, & nobis condonabunt, si ab eius sententia in aliquibus recedamus.

Reuerendo in Christo Patri Domino Urbano Pulverino Clerico Regulari.

Andreas Sottani.

E A semper mihi mens fuit vt omnes vires intenderemus, quo pax inter nostram Congregationem, & cæteros religiosos ordines seruetur, quare admodum displicuit quod Paternitas Tua de Augustino Barbosa Scriptore in Summa Apostolicarum Decisionum admonet; videtur enim ex eo semen aliquod discordiarum iactum inter eos ordines, qui singulari animorum vnitatem colligari deberent, nempe inter Nos & Fratres Somaschenfes. Cui malo vt occurratur, statim ea de re dedi litteras ad P. D. Ioseph Syllos, vt rem ordine explicaret in nostræ Congregationis historia, quam iussus à Præposito Generali totius Congregationis nomine contexit; in eaque diplomata, quæ apud nos asseruntur, insereret; vt in posterum veræ Ordo quid gestum sit agnoscat, nec relinquatur dubitationi locus, sicque inter eos mutus perfereret amor. Sed vt quæritis Paternitatis Tux interim breuiter satisfaciam.

Dico me perquisisse, ac reperisse in nostris antiquarum tabularum Thecis originalia Diplomata Cardinalis Theatini, de quibus meminit Barbosa in Summa Apostolicarum Decisionum, *Collect. 166. n. 4.* tum tempore Cardinalatus, tum etiam Pontificatus tempore, in quibus apparet oppositum quod à Barbosa asseritur, & vt ad singula, de quibus Paternitas Tua erudiri cupit deuemiam.

Collect. 166. num. 4. hæc habet verba: Clericis Regularibus Somaschensibus Theatinos vniuit Jo. Petr. Carafa Cardinalis Theatinus.

Si intelligatur propria auctoritate Cardinalem vnisse Congregationes non vniuit; quæ enim potestas in Cardinali, licet antea ordinis fundatore Regularis ordines vniendi?

Si verò Apostolica auctoritate, res è contra se habuit. E Diplomate enim Cardinalis Theatini sub datum Romæ 8 Nou. 1546. rem sic processisse colligitur.

Pates Somaschenfes apud Cardinalem egerunt, ac magna instantia eum requisierunt, vt ordinem coniunctionem procuraret. Cardinalis proposita re nostris tum Venetiis, tum Neapoli degentibus, eorumque expectato iudicio, ipse postea accepto vitæ vocis oraculo à Paulo III. nostris Apostolica auctoritate præcepit vt Somaschenfium curam, & administrationem P susciperent,

nacion, sino lo explica. Ita ille. Itaque gaudent regulares communicatione priuilegiorum, ita vt priuilegia vni ipsorum religioni concessa etiam aliis communia sint. Non tamen propterea in pœnis, & censuris impositis vni Ordini Regularium alij communicat. Non solum quia iuxta Regulam iuris in 7. odia debent restringi, & fauores ampliari, sed etiam quia summi Pontifices communicationem priuilegiorum concedentes, nihil (quod viderim) de pœnis, aut censuris communicandis dixerunt. Puto tamen cum Sorbo, & Lezana, quod in pœnis Laicorum est talis communicatio, id est quod quando priuilegium aliquod conceditur vni Religioni, cum pœnis aliquot contra Sæculares illud non admittentes, vel reprobantes, &c. tale priuilegium aliis Religiosis habentibus cum illa communionem communicetur. Hinc Portel in *Dubiis Regular. verb. Communicatio, num. 10.* sic asserit. Religiosi communicantes in priuilegiis, non proinde communicant in pœnis, & prohibitionibus alterius Ordinis: Vt si in vna Religione lata sit excommunicatio Papæ contra subornatores, hoc non extenditur ad alios ordines; quia excommunicatio non est priuilegium, neque fauor, sed pœna: Et odia sunt restringenda, & fauores ampliandi. Ita Portel, & ego.

3. Nota hic obiter, Bordonum, loco citato, *quæst. 36. numer. 97.* docere priuilegium communicabile, posse ab aliis Regularibus exhiberi, quasi sub nomine propriæ Religionis transcriptum, & concessum absque nota falsitatis. Et hoc ex priuilegio concessio à Iulio II. Minimis de Paula, *Constit. dudum ad Sacrum, apud Confect. pag. 118.* illis verbis: necnon super omnibus ac singulis Maris magni, & aliis quibuscumque Bullis, quatuor Mendicantium Ordinibus & eorum cuilibet quodcumque concessis, vnum vel plura transumpta conuentionem, aut diuisionem facere queant, perinde ac illa, mutatis in eis nominibus, quorumcumque Romanorum Pontificum prædecessorum, & ipsorum Mendicantium in nostrum, & Fratrum Ordinis Minimorum huiusmodi nomina, ceterisque singulis ad hunc effectum de necessitate mutandis, concessa forent. Ac quod transumpta huiusmodi taliter facta, & manu alicuius Notarij publici subscripta, ac sigillo alicuius Prælati Ecclesiastici signata. Accedit ratio, quia ille dicitur falsarius, qui mutat veritatem cum dolo, & iactura, quæ tria requiruntur ad incurrendas pœnas secundum Hostiensem, Azorium, & alios, *per text. in legib. Quid sit falsum. ff. de falsar. Silic. verb. Falsarium, numero primo*, sed in dicto transumpto veritas mutata non fuit, quia verum est illud priuilegium esse illius Religionis proprium: ergo potuit mutare nomina prioris Religionis in nomina propriæ; neque alicuius doli commissus fuit, quia dolosè non dicitur agere, qui facit actum concessum, ex Glossa in *leg. vn. Codice de in ius voc.* neque actus, qui habet primordium veritatis, vt ille, dicitur dolosus, *Rimin. Ion. vol. 7. consil. 796. numer. 5.* demum nulli inferitur iactura, ergo nulla ratione in casu præsentis inueniri potest falsitas. Huc quoque Bordonus, *Quæ secundum eius mentem dicta esse volo.* Ego autem in facti contingentia adducere priuilegium principale, de quo agitur, concessum individualiter certæ alicui Religioni: & postea adducere priuilegia communicationis; & sic Episcopi, vel alij, nullam contradictionem asserere poterunt.

fufciperent. At nē aliquis hæc in dubitationem vertat, do verba diplomatis ipsius Cardinalis.

Scripterunt ad nos nuper dilecti nobis in Christo Presbyteri Auguftinus & alij Clerici ac detoti Laici, qui in plerisque istius Provincia locis, operibus pietatis intenti curam præcipue educandorum in Dei timore & in bonis artibus puerorum orphanorum folcite fufceperunt: *Nos cum magna inftantia requirerent.* (Ecce petitio Patrum Somafchenfium & notet Paternitas Tua illa verba. *Nos cum inftantia requirerent.* Ex his enim conuincuntur falſitatis qui contra ſcribere auſi ſunt) vt eos in noſtros agnoſcere, & fufcipere vellemus; neque eorum ſpem, quam ab exordio inceptiōis ſuæ in noſtro præſidio collocallent, fruſtrari pateremur, quandoquidem illorum operum fundamenta noſtris auſpiciis iacta ſunt; Noſque ad eos tam cum Venetiis eſſemus bon. mem. Hieronymum Amilianum noſtrum in Chriſto dilectiſſimum Fratrem deſtinallē, quo Duce eadem opera & cepta, & ita Deo fauente acta ſint, vt non abſque multorum animorum profectu domum Dei grato odore repleverit: quin etiam nonnulli ex eis de virtute in virtutem ambulantes eoſque Domino inſpirante progreſſi ſint vt ad noſtrum Regularem inſtitutum conuolare deſiderent, ſeq; penitus ſub iugo eiusdem regulæ diuini obſequiis mancipari.

Accellit ad hæc venerabilis Fratris noſtri Presbyteri Bernardini Sabinenſis de illorum vita & moribus, deque ſtudio deuotionis & feruore charitatis, necnon de veſtro iudicio ſida relatio, quæ apud nos merito plurimum valuit; & vt magis ex animo huic negotio incumbereſſet effectit.

2. Quare in primis nobis viſum fuit, vt idem Presbyter Bernardinus Frater noſter iuxta præſcriptum veſtrum Neapolim pergeret, & Fratrum noſtrorum qui ibi Domino famulantur ſuper hæc re ſententiam exploraret; ſed cum intra paucos dies inde rediens de vniuerſi eorumdem fratrum conſenſu ad nos litteras attuliſſet: (ecce iudicium Patrum Theatinorum à Cardinali expectatum) Nos omnipotenti Deo gratias agentes & de eius benignitate expectantes de his rebus omnibus Sanctiſſimum Dominum noſtrum conſulendum duximus, vt qui Dei vices gerit in terris, eiusdem Dei & Domini noſtri ſuper hæc re voluntatem, ſuo nobis oraculo aperiret: (viua vocis oraculum à Cardinali acceptum, hoc etiam in ſequentibus verbis explicatur.)

3. Quamobrem idem Sanctiſſimus in Chriſto Pater & Dominus noſter, Dominus Paulus diuina providentia Papa III. viua vocis oraculo nobis hoc negotium demandauit, & vt illud in noſtram fidem reciperemus iniunxit; atque vt vos hortaremur in Domino; & nihilominus nomine & autoritate Sanctiſſimæ Suae vobis in virtute Sanctæ obedientiæ præcipiendo, mandarem, vt eorundem operum piorum curam pro amore, & reuerentia Sedis Apoſtolicæ vos fufcipere deberetis, & illis ita diligenter intendere, vt ex veſtro regimine: (aduertat Paternitas tua verba illa ex veſtro regimine, pro his quæ dicemus infra) eadem opera de bono in melius cum ſalute animarum, & cum Diuini nominis honore procedant; & cum vos de his omnibus, quæ circa eadem opera experimento didiceritis, nos certiores reddere curabitis.

Idem Sanctiſſimus Dominus noſter ex noſtra fidei relatione intelligat, quid ſit ſuper hoc toto negotio per Sanctitatem ſuam, & per eandem Sanctam Sedem Apoſtolicam ſtatuentum.

Nos igitur cupientes in omnibus, vt debemus, eiusdem Sanctiſſimi Domini noſtri parere mandatis, hoc onus in nos, conſiſſi de Diuini auxilij largitate, fufcipimus, & vos omnes (Fratres chariſſimi) hortamur in Domino, ſed & vobis auctoritate nobis tradita in virtute Sanctæ obedientiæ præcipiendo mandamus, vt ſupradictorum piorum operum & perſonarum earum quomodolibet pro tempore feruentium curam & adminiſtrationem fufcipere debeatis, & ex eadem perſonæ ſi qui Clerici vel Laici ad veſtram profeſſionem Domino vocante aſpirauerint, qui tamen vobis ſecundum Deum videbuntur idonei, illos ad probationem, & profeſſionem recipere poſſitis, & valeatis, &c.

4. Ex verbis igitur Diplomatis ab ipſo Barboſa allatis apparet rem proceſſiſſe vti narratum eſt. Id vero quod aſſerit a Barboſa, ex Diplomate neque Ego colligo, neque alius qui legerit colligat; quomodo enim intelligi poteſt Theatinos acceſſiſſe ad Somafchenſes vt inuict Barboſa, ſi illibato, ac ſermo remanente Theatinorum inſtituto, Clerici Regulares de Somafcha tranſire ad Theatinos, eorumque moderationi ſeſe ſuaque omnia ſubiicere (hoc enim ſonant verba Cardinalis ad Theatinos loquentis videlicet *ex regimine veſtro eadem opera de bono in melius cum ſalute animarum, & cum Diuini nominis honore procedant, & curam ac adminiſtrationem fufcipere debeatis. Item ex iſdem perſonæ, ſi qui Clerici vel Laici ad veſtram profeſſionem Domino vocante aſpirauerint, qui tamen vobis ſecundum Deum videantur idonei ad probationem, & profeſſionem recipere poſſitis & valeatis*) deſiderauerint, ac conuulſenti animo exoptauerint; Quomodo ſpectaret ad Theatinos ad profeſſionem Somafchenſes admittere, ſi Theatini ad ipſos tranſiſſent; potius, ad Somafchenſes pertinere ad probationem profeſſionemque Theatinos admittere. Et ad quam profeſſionem potuiſſent Somafchenſes admittere Theatinos Patres, ſi ipſi, vt mox dicam, profeſſionem non emittent?

5. Præterea eadem Collectam, num. 4. ait Barboſa Congregationem Patrum Somafchorum in Religionum numerum coopertam fuiſſe à Pio V. facultate conceſſa emittendi tria vota ſubſtantialia vt patet ex eius Bulla incip. inſiunctum 8. Idus Decemb. 1568. Sed vniō facta eſt tempore Pauli III. ergo ex eius ſententia dicendum eſſet Religionem Theatinorum tranſiſſe ad ſtatim non Religioſum, dum ad Somafchenſium Congregationem tranſiſſit, quæ tunc non erat Religio, quod inauditum apud omnes; pluraque continet abſurda, vt conſideranti patet.

Collecta, 66. num. 4. proſequitur Barboſa, *vt priorum operum curam fufciperent (nempe Theatini) & que omnia præterea numerata peragerent, quæ Somafchenſibus in virtute Sanctæ Obedientiæ præcipitur.*

6. Si hęc accipiuntur cadat ſupra verba, vt priorum operum curam fufciperent, verum dicit Barboſa; quandoquidem cura & adminiſtratio, vt viſum eſt, tunc non à Pontifice impoſita ac demandata eſt.

Conſirmantur etiam magis magisque ſuperius dicta ex Bulla Pij V. incipiente, *Ad inuincibilem, cuius hæc ſunt verba; videlicet, Curam, & adminiſtrationem Congregationis de Somafcha eidem Congregationi Regularium Regularium per prædictum Pium III. prædictam rem commiſſam.*

7. At ex hoc non ſequitur noſtros tranſiſſe ad Somafchenſes; poteſt enim quis moderari Religionem aliquem ordinem abſque eo quod Religioſus ſit illius ordinis, ſic Mattheus Baucius Theatinus, Matthei II. Pontificis Nepos vir prudentia in rebus gerendis, & virtutum Religioſarum laude valde celebris Congregationem Fulienſem Monachorum D. Bernardi Romæ moderatus eſt; qui tamen ex hoc intelletur; ergo Baucius Monachus effectus eſt; Vincenzus Ricardus non minus Sacrarum literarum, ac linguarum eruditione, quam virtutibus illuſtris, Congregationis Beati Ioannis Columbini regimine obtinuit, in eaque obſeruantia rigorem ac plurimum beneficium.

ne facta consulit, quis tamen dicit nostrum Riccardum Jellatorum Congregationis Religiosum fuisse?

8. Catafa nolter vnus ex quatuor Ordinibus Fondatoribus antequam ad purpuram & Pontificatum eueheretur, aliquibus Religiosis Ordinibus praefuit, ergo nostrum reliquit, & ad alienos transfuit? hoc certe prudens quis non affirmabit.

9. Plures ex nostris litteris ac Sanctitate praestantes locis pijs praepositi sunt, eosque vique ad vitam finem curauerunt, quis tamen audeat affirmare eos ad alienigenarum vitam transfuisse? non ergo ex administratione, cura, & regimine probari potest, quod affirmat Barbosa.

10. Quod si ly praecipitur cadat, vt nostris scilicet imponatur munus agendi exercitia Somaehensium ex instituto, hoc gratis dicitur: neque enim ex Diplomate colligi potest, imò falsum assero, quia cepta à nostris Clericalia instituta nullo vnquam tempore deserta sunt, vt videri potest ex historijs & Pontificum Bullis quae apud nos asseruantur.

11. At si quis obstinate contendat vnionis tempore Theatinos obseruasse Somaehensium institutum: Sciat apud Sanctum Syluestrum Montis Quirinalis repositum esse Breue Iulij III. incipiens *Dudum pro parte vener. &c.* datum Romae die 10. Iulij anno 1551. (quo tempore perseuerabat vnio cum Somaehensium Congregatione) in quo confirmatur nostrum Clericale institutum, Constitutiones, Decreta, privilegiaque omnia praedecessorum Pontificum nulla facta mentione Somaehensium Congregationis. Si autem tunc nostra Congregatio obseruasset Somaehensium institutum, ad quod confirmatio prioris instituti, constitutionis, privilegiorum, &c. potius confirmari debuisset Somaehensium institutum, constitutiones, &c. quod tamen minime factum est: non alia ratione, nisi quia Theatini ad aliorum institutum, etiam & exercitia minime transfere, ex quibus etiam palam fit, Somaehenses, vt dictum est, transfuisse ad Theatinos, non autem contra Theatinos ad Somaehenses.

Firmat sua dicta Barbosa Diplomatis allegatione his verbis, vt in suis litteris (nempe Cardinalis Theatini) sub datum Romae in proprijs aedibus 8. Nouembris 1546.

12. Verum suo fe gladio interimit, haec enim litterae non aliae sunt, quam quae supra à nobis sunt allatae; ex quibus nedum non elicitur quod asserit, sed omnino oppositum: & vt Paternitas Tua harum litterarum firmitatem agnoscat, nec alias esse quam à nobis allatas, eadem referuntur in Breui solutionis vnionis incip. *Aliquot abhinc annis die xxij. Nouembris 1554.* in quo Pontifex eadem litteras pro expressis ac de verbo ad verbum insertis haberi mandat.

Et Collect. & numero eodem subdit haec verba is: *Id. Ipse (Cardinalis scilicet Theatinus) ad Summam Pontificatum euectus, & Paulus IV. dictus Theatinorum Congregationem à Somaehensibus separauit, & pristinum solum institutum seruare coegit, vt in eius Constitutione incip. Aliquot abhinc annis die xxij. Nou. 1555.*

13. Verum est quod separauerit, at dicendum potius esset Somaehenses à Theatinis separasse, cum illi ad Theatinos accesserint, vt visum est & liquidò constat non verò Theatini ad illos.

Sed et si facta est separatio, volentibus & petentibus Theatinis facta est, vt colligitur ex verbis citatae constitutionis Pauli IV. in qua habentur haec verba *Nosque ex his que deinceps ex vobis, qui per tot annos que supradicta sunt experti estis, quid super hoc negotio statuendum sit cognouimus, &c.*

14. Cum ergo cognouerit Pontifex à Theatinis vnionem esse soluendam, iam Theatinorum petitione soluta est vnio, id praeterea indicant verba ipsa solu-

tionis in citata Constitutione: *Vos (loquitur Pontifex ad Theatinos) & vestrum quemlibet ab hortatione, praeepto, mandato, obedientia dictorum Praesbyterorum, Clericorum, Laicorum, pauperumque, orphanorum personarum, & operum praedictorum cura & administratione à vobis tam antehac suscepta, quam in posterum forsitan suscipienda, omnibusque, & singulis alijs que circa eas praedicta sunt, ac denique ab omni huiusmodi obligatione ac necessitate vobis, vt praefertur quomodolibet composita, auctoritate Apostolica renouere praesentium absolimus, & liberamus, liberisque, & absolutos fore decernimus.*

15. Haec eadem habentur in Bulla Pij V. *Ad inmarcescibilem*, iisdem ferè verbis nimirum ab omni obligatione, & necessitate ipsis desuper quomodolibet imposita in perpetuum absoluit & liberavit (scilicet Paulus IV.) liberisque, & absolutos fore decreuit.

16. Si ergo absoluti, & liberati sunt Theatini à cura, & administratione Somaehensium, iam non coacti. Quod ex eo etiam confirmatur, quia à nostris Antiquioribus accepi, etiam post solutam vnionem aliquos ex nostris praefuisse aliquando Somaehensium operibus, quod fieri non potuisset si coactio intercessisset. Non erat ergo cur Barbosa scriberet Theatinos coactos fuisse.

Sed dicit P. T. Barbosa asserit, Theatinos coactos ad pristinum institutum, non verò ad vnionis solutionem.

17. Verum responderetur, vnus ex alio necessario sequitur. Deinde qua ratione potest dicere Theatinos coactos ad pristinum institutum solum seruandum, si semper prius institutum retinere, neque ad Somaehensium institutum aliquando transfere, vt probatur ex Diplomate Cardinalis Theatini Iulij III. & Pauli IV. Non ergo, rectè dicit Barbosa Theatinos coactos ad pristinum institutum solum seruandum, cum nulla huius coactionis causa intercesserit.

18. Ex dictis ergo clarum est, Theatinos ad Somaehensium institutum nec transfuisse, sed tantum Somaehenses seu quae cura & administrationi Theatinorum subiecisse, integro semper Theatinorum instituto remanente.

19. Neque Theatinos coactos ad prius institutum nulla existente causa, neque ad solutionem vnionis, quia hanc ipsi petierant. Causam verò cur Theatini separationem amauerint non est huius loci referre: dico tamen eam non fuisse, vt mutuum inter Congregationes amorem aliquando deleuerint.

20. Ex his tamen quae scripsit Barbosa neque ego vellem vt tua in doctissimum virum minuat benevolentia, ipse enim, vt accepi à nostro Diana, impense amat nos & excusandus est optimus vir, putauit enim rem ita se habere innixus alienae fidei, cum enim addicissimus sit Theologiae moralis, ac sacrorum Canonum studijs, mirum non est si in re, quae ad historiam pertinet, & quae in Tabularij tenebris diu permansit, alijs referentibus, quorum erat rem fideliter scribendo referre, inuoluntarie deceptus est.

21. Alia etiam affert in eadem Summa de nostra ordine, quae non rectè apponuntur, & fortasse P. T. illa non legit, de quibus tamen pari modo excusandus est: neque enim cogitandum est amantissimum in ordine virum voluntarie in illa incidisse, attamen ne te legentem fugiant, ea hic apponam.

22. Collect. 161. 162. 163. antequam agat de nostro instituto, explicat aliquorum aliorum Clericorum Religiosorum institutum, tacite indicans nos Theatinos non esse illis institutione priores: sed si attentè considerentur Ordines ante nostrum allati, perspicue patebit alios deficere à vera ratione Regularis clericatus, quia non sunt instituti ad clericalia munia exercenda sicuti nos.

23. Alios verò, post nostræ Congregationis fundationem, vota essentialia emittendi privilegium à Sede Apostolica obtinuisse, quòd si tali pacto Clericorum Regularium ordines enumerare liceret, plures ego recentere possem quam ipse Barbosa, sed quia conditiones requisitas non habent ante nostrum, illos non agnoui.

24. Collect. 164. 202. Ioannem Petrum Carafam, postea Paulum IV. fuisse ordinis institutorem, nulla facta memoria de B. Caietano aliisque duobus insignibus Viris Bonifacio à Colle, & Paulo Consiliario, asserit, quod quidem valde displicuit, præsertim cum opus post solemnem Thienæ Beatificationem sit impressum.

25. Agnoscat quidem nostræ Congregatio Carafam institutorem, & gloriatur eum se habere patrem, attamen non ipse fuit à quo primus spiritus reformationis Cleri in cæteros emanavit, sed B. Caietanus Thienæ, qui re cum Bonifacio à Colle communicata, eoque rem probante, ac se socium affertente, Tertius deinde adiunctus est Carafa Archiepiscopus Theatinus, qui ad noni instituti nuntium incallescens, statim Thienæ conuenerat auidè cupiens ab eo in socium admitti, quod & factum est. Quartus deinde adiunctus est Paulus Consiliarius indiuiduus Carafæ Comes, sicque quatuor fuere nostri ordinis conditores, licet autem Carafæ nomen in Apostolicis litteris cæterorum nominibus præferatur, hoc idè agitur, quia ipse alios dignitate præcelleret, cum & Episcopalia munia etiam cum in ordine esset, exerceret; hinc de illo Seardeonius dixit: Episcopi opes non opus reliquisset.

26. Hoc autem Thienæ primatum non auferit in fundatione, præterea Auctorum multitudo primum locum tribuit Thienæ, & ex iis qui Carafam præponunt, plures rem processisse fatentur vt narraui.

27. Tertio ex processu canonizationis Thienæ clarè patet cum cæteris præferendum. Hinc in Apostolico Diplomate Beatificationis, & in Romano Martyrologio absolute ponitur B. Caietanus Thienæ Clericorum Regularium fundator nulla facta mentione reliquorum, non ergo erat reticendum à pio viro Beati Caietani nomen, imò Carafæ præferendum.

28. Cum verò, vt dixi, aliqui Auctores primatum Carafæ tribuant, excusandus erit Barbosa si illorum innixus auctoritati Carafam tantum nominauit. Cæterum non ambigo quin si denuò scripturus esset, laudem Thienæ debitam minimè denegaret.

29. Collect. & num. eodem, dicit Theatinos primum cepisse in Ecclesia S. Syluestri in Monte Quirinali Urbis, hoc est contra nostri ordinis Chronologos & præcipuè Caracciolum, qui asserit primam nostræ Congregationis domum fuisse ad Campum Martium via Leonina, quam inhabitarunt Patres per biennium; deinde à Martiniana domo ad aliam sub monte Pincio positam se contulere vsque ad cladem Borbonicam, ob quam Roma excedere coacti sunt, hisque concordant nostra Diaria, ac antiquæ tabulæ, quæ apud nos asseruantur.

30. Collect. & num. eodem addit; Ob Urbis inuasionem Duce Borbonio Patres Venetias fugisse anno 1532. non fugerunt nostri, quia in Urbis direptione carceres, vincula, & ludibria plurima ob Christum perpeffi sunt; sed vt ait Caracciolum, Vrbe excedere coacti sunt, causa verò discessus apud nostros scriptores P. T. inueniet.

31. Quòd verò eorum discessio fuerit anno 1532. manifesti erroris conuincitur Barbosa ex Tusc. cap. 111, & Caracciolo in Thien. fol. 212. & aliis necdum nostri ordinis Scripturis, sed etiam exteris. Cum enim nostrorum Patrum discessus fuerit anno Borboni-

cæ Cladis, Clades verò Borbonica fuerit anno 1537. non est cur transferatur ad annum 1532. vt vult Barbosa.

32. Concludit numero citato Collect. his verbis. Redierunt Romam anno 1560. qui etiam est contra veritatem: Patres enim nostri Romam redire anno primo Pontificatus Pauli IV. qui eis dono dedit domicilium S. Syluestri montis Quirinalis, cuius possessionem iniere B. Ioannes Marinonius, qui etiam Archiepiscopatum Neapolitanum reuolauit, Bernardinus Scotus postea S. R. E. Cardinalis, & Paulus Consiliarius præfectus Pontificij cubiculi, Vaticanæ aedis Canonicus, vnus ex quatuor ordinis conditoribus, & Frater germanus Cardinalis Consiliarij, Romam ergo fuit reuersi anno 1555. non autem anno 1560. vt notat Barbosa: videatur Tuscus cap. 4. Castaldus in Paul. IV. Caracciolum in Paul. IV. vbi manuscripta, cum quibus etiam concordant antiquæ tabulæ S. Syluestri.

Dicit hic Paternitas Tua, quomodo ergo excusari poterit noster Barbosa.

33. Respondeo hic etiam excusari, sequitur enim Scriptores, qui ante ipsum in his decepti sunt, inter quos Flavius Cherubinus in Compen. Bullarum anno 1533. Bulla incip. *Dudum pro parte vestra*, fol. 2. vbi aperte eadem habet quæ Barbosa, vnde videtur ea Barbosa accepisse; quare excusatione dignus est, neque enim existimare potuit, Flauium apertissimo errore deceptum, cum in Vrbe Flavius degeret, & faciliter veritatem assequi potuisset. Ergo Barbosa bono animo scripsit, vera se scribere existimans, & que gratias referre debemus; aliis enim in locis honorifice de nostro loquitur ordine. Hæc sunt quæ Epistolæ Paternitatis tuæ de Barbosa inquirentis, respondere visum est, interim Paternitatis Tuæ Benignissimum nomen precor. Vale.

RESOL. CCLIX.

An alia Religiones gaudeant privilegijs concessis Societati Iesu cum limitatione, ne illis aliqua Religio communicet?

Et ideo pro privilegijs concessa dictæ Societati possint alij Regulares ordinari absque interstitijs, & extra tempora, & absque examine de cantu ab Episcopo, & similia.

Et notatur, quod quando Pontifices concesserunt privilegia Societati Iesu tali modo, vt subdit illius non communicent illis, nisi concedantur illis à suo Generali, hæc limitatio non ligat alios Regulares, sed in consilio suo Generali gaudent illis privilegijs. Ex p. 3. tit. 1. Ref. 81.

§. 1. Negatiuè respondet Pater Suarez l. 8. de leg. 1. c. 17. prope finem. Sed ego contrariam sententiam teneo cum Rodriq. in 99. Regul. tom. 1. q. 55. art. 17. & Ioan. de la Cruz de statu Relig. l. 2. c. 4. §. 2. & ideo pro privilegijs concessa dictæ Societati possunt alij Regulares ordinari absque interstitijs, & extra tempora, & absque examine de cantu ab Episcopo, & similia; & hoc propter amplam confirmationem, & extensionem privilegiorum concessorum à sequentibus Pontificibus alijs Religionibus.

2. Nota verò, quòd omnes concedunt, quòd quando Pontifices concesserunt privilegia Societati Iesu tali modo, vt subdit illius non communicent illis, nisi concedantur illis à suo Generali; hæc limitatio non ligat alios Regulares, sed in consilio suo Generali gaudent illis privilegijs. Vide Mirandam in manuali Pral. tom. 2. q. 46. art. 5. ad finem. Portel in dub. Regul. ver. Priu. communicatio. n. 23. Suarez, Rodriq. ubi supra.

RESOL.